

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.207/20
17.07.2023.године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ

Пред овим судом у току је кривични поступак против окривљеног Тосић Николе из Грча, општина Смедеревска Паланка, од оца Зорана, ЈМБГ 0303988761020 због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из чл. 248 КЗ по оптужном предлогу ОЈТ Велика Плана Кт. 141/20 од 25.03.2020.године.

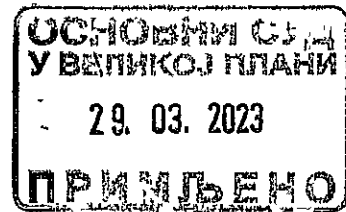
У прилогу достављамо пресуду Вишег суда у Смедереву Кж.1 бр.25/23 од 07.03.2023. ради истицања окривљеном преко интернет странице суда.

Прилог: пресуда Кж1.бр.25/23 од 07.03.2023.г

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Број: Кж1 25/23
Датум: 07.03.2023. године
Смедерево

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Смедереву, као другостепени, у већу састављеном од председника суда - судије Слађане Бојковић, као председника већа и судија Предрага Лукића и Драгослава Милановића, као чланова већа, са записничарем Александром Симић, у кривичном предмету окривљеног Николе Ћосића из Грчца, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Миодрага Радојковића из Велике Плана, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани К 207/20 од 21.11.2022. године, на седници већа одржаној 07.03.2023. године, након прибављеног предлога ВЈТ у Смедереву, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УВАЖАВА жалба браниоца окривљеног Николе Ћосића из Грчца, адвоката Миодрага Радојковића из Велике Плана, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Основног суда у Великој Плани К 207/20 од 21.11.2022. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Виши суд у Смедереву окривљеног Николу Ћосића из Грчца, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредби чланова 4, 42, 50, 54, 56. и 57. став 1. тачка 8. Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ** на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде.

Окривљени се упозорава да ће у случају да не плати новчану казну у одређеном року иста бити замењена казном затвора, на тај начин што ће се за сваки започетих 1.000,00 динара одредити један дан затвора, а ако плати само део новчане казне, остатак казне сразмерно ће се заменити казном затвора, док ће - уколико плати преостали део новчане казне, извршење исте бити обустављено.

У преосталом делу, жалба браниоца **ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, а пресуда у неприначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К 207/20 од 21.11.2022. године окривљени Никола Ћосић из Грчца оглашен је кривим за извршење кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. Кривичног законика и

осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, у коју му је урачунато време проведено у просторијама у којима станује по решењу Основног суда у Великој Плани Кпп 23/20 од 24.03.2020. године, и које му се рачуна од истог датума у 12.35 часова, када је лишен слободе, до 16.04.2020. године, тако да у року од три месеца од правноснажности пресуде има уплатити износ од 76.000,00 динара. Окривљени је упозорен да ће у случају да не плати новчану казну у одређеном року иста бити замењена казном затвора, на тај начин што ће се за сваки започетих 1.000,00 динара одредити један дан затвора, а ако плати само део новчане казне, остатак казне сразмерно ће се заменити казном затвора, док ће, уколико плати преостали део новчане казне, извршење исте бити обустављено.

Истом одлуком окривљени је обавезан да на име паушала суду плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног, из свих разлога прописаним законом, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће окривљени бити ослобођен од оптужбе или тако што ће му бити изречена мања казна, или да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Заменик јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у свом акту КТЖ бр. 23/23 од 21.02.2023. године, предложио је да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована, а побијана пресуда потврди.

Виши суд у Смедереву, као другостепени, одржао је седницу већа, размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом и то у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу одредбе члана 451. став 1. Законика о кривичном поступку и по оци жалбених навода нашао да је жалба браниоца окривљеног делимично основана.

Као неосновани оцењени су жалбени наводи да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка. Насупрот жалбеним наводима, изрека побијане пресуде у свему је разумљива, непротивречна сама себи и разлозима пресуде, разлози пресуде о чињеницама које су предмет доказивања у свему су јасни и непротивречни, а између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника и самих тих исправа и записника не постоји знатна противречност, због чега је било могуће испитати њену законитост и правилност.

Неосновано се жалбом браниоца истиче да првостепени суд није узео у обзир све изведене доказе, што је довело до погрешне примене кривичног закона, услед погрешно и непотпуно чињеничног стања, јер је првостепени суд - насупрот жалбеним наводима, извео све потребне доказе и на основу истих - њиховом правилном оценом, правилно утврдио чињенично стање, на које је правилно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим за извршење кривичног дела које му је стављено на терет.

Такође, неосновано се жалбом истиче да нико од надлежних државних или царинских службеника није окривљеном саопштио да је дужан да приликом повратка у земљу и своје домаћинство поступа у складу са Одлуком о поглашењу заразне болести COVID 19, јер сем што се радило о општепознатој чињеници, ово као несумњиво произилази из извештаја Одељења граничне санитарне инспекције број 530-01-426/2020-10 од 21.08.2020. године, из којег се од стране првостепеног суда правилно утврђује да је на граничним прелазима свим путницима у међународном саобраћају изрицано усмено решење, у складу са одредбом члана 143. Закона о општем управном поступку, а на основу Одлуке о проглашењу болести

COVID 19. Самим тим, и окривљеном, као лицу које је границу прешло 15.03.2020. године, дошавши са простора са интезивном трансмисијом поменуто болести, односно из Румуније у Србију, ова информација усмено је предочена, тако да се не може сматрати да му иста није била позната.

Правилност оваквог закључка првостепеног суда произилази и из извештаја Станице граничне полиције Српска Црња од 21.01.2021. године, из ког је утврђено да је окривљеном 15.03.2020. године у 11.52 часа, односно у време преласка поменуто границе уручен образац здравственог упозорења у погледу предметне болести, те да је исти упознат са обавезама обавештавања Завода за јавно здравље по месту пребивалишта.

Но, све и да не постоје претходно поменути докази, по сопственим наводима изнетим у одбрани, окривљени је дана 22.03.2020. године од стране полиције обавештен да мора да буде у самоизолацији па је, без обзира да ли му је наведено упозорење дато усмено или писмено, исту наредбу морао да поштује, што извесно није учинио, а што произилази из његовог признања наведене чињенице, а сем тога, што не оспорава, није затечен у изолацији у кућним условима од стране лица овлашћених за проверу наведене чињенице дана 24.03.2020. године.

Имајући у виду претходно наведено, јасно је да је окривљеном обавеза да буде у самоизолацији била позната током читавог критичног периода од уласка у Србију, па је и поред тога дана 24.03.2020. године предузео радње извршења, будући да за време епидемије опасне заразне болести није поступио по прописима, одлукама и наредбама којима се одређују мере за њено сузбијање или спречавање.

При свему утврђеном нису од значаја наводи истакнути у жалби да постоји контрадикторност између аката које је првостепени суд ценио приликом доношења одлуке, као ни они који се односе на исказ сведока Горана Гајића, који је истакао да окривљени није имао сазнања да је дужан да буде у изолацији у кућним условима, пре свега јер је баш од њега обавештен о таквој дужности дана 22.03.2020. године, па је и поред тога исту прекршио. Сем тога, овај сведок се у ствари изјашњавао о ономе што му је рекао окривљени, а без значаја је да ли је сведок знао или није знао да ли је окривљени претходно обавештен о обавези изолације у кућним условима.

Остали жалбени наводи нису били од утицаја на правилност одлуке првостепеног суда, па као такви нису посебно ни разматрани.

Дакле, када је у питању непреиначени део, првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање и правилно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим.

Међути, по ставу другостепеног суда, одлука о казни правилно је одмерена по врсти али не и у погледу износа, због чега је првостепена пресуда преиначена у том делу. Наиме, основано се жалбом истиче да одлука о кривичној санкцији није донета правилно, те да првостепени суд није у довољној мери ценио утврђене олакшавајуће околности, док је превелики значај дао ранијој осуђиваности окривљеног, због чега је и изрекао неодговарајућу кривичну санкцију, односно осудио га на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, умањену за 24.000,00 динара, због периода трајања мере забране напуштања стана.

Пре свега, иако то жалбеним наводима није истакнуто, указује се првостепеном суду да је погрешно применио правила о одмеравању новчане казне, јер није било услова за урачунавање трајања мере забране напуштања стана у новчану казну, будући да се оваква

замена може вршити само у смислу одредбе члана 51. став 2. Кривичног законика, односно под условом да окривљени новчану казну на коју је осуђен не плати, јер поменути период може да буде урачунат само у казну затвора, а не може и да се урачунава у новчану казну.

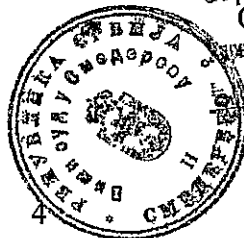
Чланом 54. став 1. Кривичног законика прописано је да ће суд учиниоцу кривичног дела одмерити казну у границама које су законом прописане за то дело, имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), а нарочито: степен кривице, побуде из којих је дело учињено, јачину угрожавања или повреде заштићеног добра, околности под којим је дело учињено, ранији живот учиниоца, његове личне прилике, његово држање после учињеног кривичног дела, а нарочито његов однос према жртви кривичног дела, као и друге околности које се односе на личност учиниоца.

Увидом у побијану пресуду, утврђено је да је у делу одлуке о кривичној санкцији првостепени суд као олакшавајућу околност ценио да је окривљени отац малолетне деце, ожењен и запослен, али сем што овим околностим није дао адекватан значај, такође није ценио његово коректно држање пред судом, имајући у виду чињеницу да је радње извршења у већем делу признао, што свакако представља околност којој је првостепени суд био у обавези да да значај, а што би се одразило на изречену казну. Такође, претходна осуђиваност, а што се правилно жалбом истиче, цењена је престрого, јер претходна осуда није за истоврсно кривично дело, имајући у виду заштитни објекат, тако да овај суд налази да чињеница да је једина отежавајућа околност претходна осуђиваност окривљеног, уз бројне утврђене олакшавајуће околности, јасно указује да је првостепеном пресудом казна превисоко одмерена, те да се сврха кажњавања прописана законом може остварити и новчаном казном у мањем износу, конкретно новчаном казном у износу од 50.000,00 динара, на коју је окривљени осуђен овом пресудом, а да ће такође бити испуњени циљеви генералне, а пре свега специјалне превенције, односно да окривљени неће вршити нова кривична дела. Сем тога, за тако нешто постоје услови прописани чланом 57. став 1. тачка 8. Кривичног законика, у вези са чланом 56. став 1. тачка 3. Кривичног законика, јер овај суд налази да утврђене олакшавајуће околности по својој природи имају значај нарочито олакшавајућих, те да оправдавају осуду на новчану казну ублажену до једне половине најмање мере прописане новчане казне. Овог стога, што првостепени суд није ценио јачину угрожавања и повреду заштићеног добра - јер су штетне последице извршења у потпуности изостале, ранији живот учиниоца - јер претходно није вршио истоврсна кривична дела, личне прилике - ради се о породичном човеку који има обавезу издржавања према троје малолетне деце, чија просечна месечна зарада износи око 40.000,00 динара, држање окривљеног после извршења дела - јер је исти суду дао довољно података да донесе правилу и на закону засновану одлуку, па све наведене околности, гледано појединачно и у међусобној повезаности, оправдавају максимално ублажење прописане новчане казне.

Из изнетих разлога, на основу члана 459. став 1. Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Виши суд у Смедереву, дана 07.03.2023. године

Записничар
Александра Симић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК СУДА ВЕЋА
Судија Слађана Бојковић